

Monseniorul Ghika, „Ora sfântă”

Priviți la inima în fața căreia vă găsiți

Niciodată nu vom ști tot ce conține și tot ce înseamnă bătăile ei. Cea mai ușoară dintre pulsații ne asigură mântuirea nouă tuturor.

Inima noastră veghează în timp ce dormim (...). E veghetorul veșnic, vibrând mereu în pieptul Ființei și nu cunoaște Somnul.

Inima veghează când totul doarme... noaptea aruncă vălul inconștienței asupra lumii ațipite...

Iar această inimă veghează asupra celorlalte inimi care-și continuă truda, dar ca naufragiate într-un haos lipsit de rațiune. Iată inimi în agonie, inimi oprite de moarte. – Inima lui Dumnezeu veghează asupra lor.

Noaptea stârnește fantomele dureroase ale mizeriilor noastre asupra inimilor chinuite de griji, cutremurate de lacrimi, chircite de suferință sau fremătând de păcate. – Inima divină veghează asupra acestor veghi

amare. – Ea, inima divină, recită pentru toate aceste inimi rugăciunea eternă, niciodată întreruptă, care mijlocește, care merge de la Fiul la Tatăl prin Duhul Sfânt, pentru binecuvântarea, răscumpărarea, fericirea, unirea tuturor lucrurilor în aceeași unitate cu Dumnezeu. Acea inimă are, în iubirea ce-o însuflețește, toate ființele și toate lucrurile, - pe noi înșine, - rugăciunile noastre, - destinele noastre – povara îngrozitoare a greșelilor noastre.

Inima aceea este centrul de dragoste și de viață în Persoana Mântuitorului nostru. Ea concentrează și împarte ceea ce nu ne putem imagina, dar din care trăim: o iubire nemărginită (...).

Detaliu din Biserica *Sacré Coeur* în care a slujit Mons.

(traducere de Gheorghe Lascu și

Viorica Lascu, fragment din: *Prințul Vladimir I. Ghika, „Gânduri pentru zilele ce vin. Convorbiri spirituale”, ed. Dacia, 1995)*

Preotul martir Clemente Gatti

S-a născut la 16 februarie 1880, la Casselle Cologneze di Pressana (Verona) și a fost sfințit preot franciscan în 1904. Între anii 1948 și 1950 a activat la Hunedoara, iar la 8 februarie 1950 a fost numit rettore al Bisericii Italiene „Sfântul Mântuitor” din București, succedându-i pr. Antonio Mantica.

La 8 mai 1951 a fost arestat de Securitate, implicat în procesul Legației Italiei la București și condamnat la 15 ani de temniță grea. A fost închis la închisoarea Malmaison din București și eliberat la 14 aprilie 1952, la presiunile Guvernului Italian. Moare la 6 iunie 1952 în infirmeria Fraților Minori de la Saccolongo și a fost înmormântat la Barbarano în biserica „Sfântul Pancrațiu”. În închisoare a fost torturat, fapt ce i-a produs o stare de paralizie. Limba i-a fost trasă în mod violent cu puțin timp înainte de așa-zisa eliberare. Scopul era acela că Securitatea a dorit să se asigure că pr. Gatti nu avea să transmită niciodată cuiva amintirile și suferințele din închisoare. În 1997, justiția română l-a reabilitat juridic pe pr. Gatti, iar în 1976 Provincia Franciscană „Sfântul Anton” a deschis procesul privind beatificarea sa.

Documentele din arhiva fostei Securități, cele două biografii dedicate pr. Gatti, precum și numeroase alte mărturii demonstrează fără echivoc faptul că acesta a murit martir al Bisericii Romano-Catolice, oferind un exemplu viu al adevărului și carității lui Cristos, pe care de atâtea ori, le predase de la catedră seminaristilor săi.

Dr. Dănuț Doboș

